

vil være meget længe, forinden det vil lykkes den høitærede Finansminister at bortrydde de Hindringer, der hidtil og for Tiden have stillet sig imod at fremkomme med et fuldstændigt og med alle behørigte Oplysninger forsynet Udkast til en Rønningsslov, som dog forhaabentlig ikke vil have den Skjæbne som det nærværende, forsaavidt dette skulde falde.

Kierregaard: Der er med Hensyn til det af Udvalget Berørte om, at man jo kunde stille specielle Forslag til Rigsdagen om Udsættelse eller andre passende Tillæg for de Embedsmænd, som nærmest maatte lide ved den hidtilværende usikre Tilstand, — derom altsaa er det blevet yttret af den høitærede Finansminister, at det har Regjeringen allerede eengang og maaskee flere Gange fundet uhenfigtsmæssigt, og at den naturligtvis ikke kunde finde det henfigtsmæssigere, fordi man vedblev at vise den tilbage dertil. Og det er derhos fremhævet, at den Maade at gaae frem skulde være forbundet med store Vanskeligheder, skulde være skiftet til at fremkalde uhyggelige Udtalelser o. s. v. Jeg tør maaskee i den Anledning tillade mig den Bemærkning, at dette kan jo formeentligen da ikke have sin Grund deri, at enten Regjeringen ikke fremstiller deslige Sager paa den rette Maade, eller Rigsdagen ikke behandler deslige Sager paa den rette Maade. Evertimod maa det jo antages, at Regjeringen bringer deslige Sager frem og understøtter dem med al den Interesse og alle de Oplysninger, som fra dens Standpunkt kunne være sammelige og rigtige, og at Rigsdagen behandler dem med al den Alvor, Noigtighed, Omhyggelighed og Bevidsthed om sit Ansvar, som fra dens Side kan være at vente. Naar det nu desuagtet synes, som om den Maade at gaae frem paa let kan fremkalde uhyggelige Udtalelser eller Forviklinger, saa kan jeg ikke see rettere, end at det maa have sin Grund i noget Tredie, og da vel nærmest i Tidens Tryk, eller deri, at deslige Sager for Dieblisset maae forhandles under et stærkt Indtryk af, at det er paa Tiden at komme ind paa en Besparelsernes og Indskrænkningernes Vej, som Fædrelandet i mange Maader kan have høi Trang til. Og saa skal jeg tillade mig at henstille, om

det dog egentlig turde være rigtigst med Hensyn til selve de Embedsmænd, Talen her er om, endeligen at ville gennemføre og faae voteret en Lov om deres Gagering igjennem en længere Fremtid, altsaa en fast, uroffel og uforanderlig Lov, netop under et saadant Tidernes Tryk, istedetfor, hvad der fra Udvalgets Side er foreslaaet og fra flere Sider anbefalet, at forsøge paa, under det bestaaende Tryk kun at hjælpe sig ud over de Vanskeligheder, der netop maatte falde for med Hensyn til enkelte Personer, og at lade den omfattende Afgjørelse falde i Tider, der muligen turde være gunstigere for Bedkommende end de for Dieblisset stedfindende. Jeg skal tillade mig at henstille dette, idet jeg maa gjentage som min Overbeviisning, at, ligesom den høitærede Didsfører har udtalt, at han veed med sig selv, at han, hvis Sagen blev forhandlet paa den Maade, skulde understøtte den efter bedste Evne, saaledes veed jeg det ogsaa med mig selv, og idet jeg troer, at kunne sige om denne Forsamling i det Hele, at jeg har, saalange jeg har havt Sæde i den, ikke havt Leilighed til at spore, at den anderledes end med den yderste Værdighed og Staaansomsomhed har behandlet alle de Sager, som berøre eller let kunne berøre personlige Forhold.

Det er blevet sagt, at det Regulativ, vi saa meget ønske og saa flittigt bede om, at dette Regulativ, hvis det kom, let kunde blive os meget slet tilpas, idet det kunde komme under Tryk af et for stort Personale, som kunde formodes at være tilstede for Dieblisset. Men jeg maa tilstaae, at saa har jeg ikke den rette Forestilling om det Regulativ, som jeg dog ogsaa har tilladt mig at bede om. Thi jeg har foresillet mig, at, naar det engang kom, vilde det omtrent komme til at stille sig saaledes, at deri ikke blot anførtes og ikke fortrinsviis anførtes, hvor mange der i det givne Dieblis netop vare beffestigede i hver Klasse af disse Embeder, men at der idetmindste ved Siden deraf, ja vel endog fortrinsviis fremhævedes, med hvilket Antal Ministeriet troede at kunne raade med de samme vedkommende Sager, naar de første vanskelige Aar, under hvilke i Administrationen en usædvanlig Masse af Forretninger maa opdygne